

אם כן קיימת הרכז קריין

לך קראן 2

תקצב. כשההכרה האלהית עומדת בשפלות אצל האדם, העולם הכללי, והיחיד הפרטני, אז כל מה שהוא עושה לשם ד' מקבל צורה שפלה, ועמוק לפעמים את הרושות של השפלות. אמן השפלות זאת אינה נורצת כי אם לפי ערכו של האדם ושל הדור, של הקיבוץ ושל הסביבה. אם יש אפשרות להתוכן האלהי-שיתעלת, ומפני שפלות ידים ומיעוט הסתכלות נעשה נזוק, אז חשוב התוכן יורד מדרגתנו, ומשפיע את השפעתו לא להצלחה. אבל אם החוב מתמלא, והרעה עשוה את חיובה כראוי, לפי הדור ולפי המקום, או ברכבת ד' היא מלאה על התוכן האلهי, והכל מתמלא עושר וعز וברכת החיים על ידו.

לך קראן 1

סח. אהבת הקרובים ואהבת אשה, הם שני מיני אהבה שאסורים שייגעו זה לזה, כי כל אחד מקלקל את חבריו בהיותו נוגע, בנפש וביסוד העולם. זורמות הן אלה שתיהן האהבות כל אחת במסלולה המיחודה, והן על ידי שיאוף השפעתן בוננות את העולם, וכשהן באות בערבוביא, באופן שאפשר לכל אחת מהנה להחפטן כראוי, עצורות מהטרפים בטומאה רבה וקצף נורא לשבר ולכלות. וזה סוד איסור ערויות שאיר בשר. ואיסור שתי אחיות הוא גם כן פגיעה באהבת האחות על ידי קירוב ידי נגיעהן התרבות זו בזו, כי אם על ידי הניגוד שביניהן, שכא גם על ידי קירוב יותר מהראוי, ואשה אל אחיה לא תקח לצרור. ויש בזה משום שני האופנים, השיתוף שבין איש לאשה עושים את בעל האחות לאח, והוא לו כבר אחיה בתוכן קרובת האחות, ואסור לדוחות אותה על ידי קרבה של אישות, ולא עזך, אלא שגורם שהקרוב האחות של האחים יהפוך לשנאה, על ידי מה שנעשו צרות זו לזו, וזה הוא גם כלל ביסודות האחות שהעולם משותח עליו.

לך קראן 3

מז. ארבע שאיפות עומדות ברוח האדם, נשפעות מרוח העולם במחקוחיו. האחת, שאיפת הרע הגמורה, חפץ השליטה בכל ערכי החיים והעולם. מזה יצאת התקופה האלילית, והיא פועלת בעומק זהה גם עד כה, בכל ענפיה שם הם סורי הגפן נכיה, בכל רשעה, מחלת, סכלות וחורבן, בין הגלוים בנויולם, בין המכוונים במעטה היופי החיצוני, כבוד המודומה, ומשטר ממשלה חביל. השאיפה השנייה היא הכרת הרע בהשעתו, ומתחוך כך הכרזת היושם המוחלט על כל היש, ושאיפת ההצלה בכללן מוחלט, וכונניות חיים למטרה זו. וזה שאיפת הבודיסמות.

סח. השאיפה השלישית היא יושם למחצה, ככלומר להתייחס מהרשעה עצמה, מהרע ושליטתו בעצמו, למסור בידו את החומר, ואת העולם החברותי, הנגרר הרבה אחריו מראה עינים, ולהציג מתחוך יושם זה את הפנימיות של החיים, שזהו צד הטוב שלהם. זהה שאיפת הנוצריות. השאיפה הריבועית היא העומדת להציג את הכל, מבלי להשאיר גם צורר, לחשב מחלוקת לבב יהה מנו נדח, להציג את הגוף כמו הנשמה, את חיונות הוויה כמו פנימיותה, את הרע בעצמו כמו את הטוב, ולא עוד, אלא להפוך את הרע לטוב גמור, ולהעלות את העולם ומלואו בכל צדדיו ותחסיסיו, את העולם היחיד בכל ערכיו החומריים, ואת העולם החברותי בכל סדריו, להעמיד את הכל על בסיס הטוב. זאת היא שאיפת ישראל, המבוסתת במעקי תורה, ביסוד האמונה, בהליכות החסדים, בכל מלחמותיו המעשיים והרוחניים, בכל תקותינו, למרבה המשרה ולשלומ אין קץ על כסא דוד ועל מלכתו, להכין אותה ולסערה במשפט ובצדקה, קנאת ד' צבאות תעשה זאת. וקנאת ד' היא רוח החיים בגבורות ישראל, שלא להניח להרשעה האנושית ולא להרשעה העולמית אפילו כמלא נימה, והאללים כליל יחולף, ונשגב ד' לבדו ביום ההוא. ישמחו השמיים ותגל הארץ, ויאמרו בגוים ד' מלך. ובוון הדבר, שבין היושם הגמור של הבודיסמות, ובין היושם למחצה של הנוצריות, הוא משתמש באיזה אופן את הרשעה העולמית, ברצונה על כל פנים להמשיך אליה כל אשר תוכל, לפחות להזכיר בממשיותו ונצחונה כשהיא עצמה, וממילא היא מתחצרת. ובא אור ישראל להסיר את כל חושך, ולהעביר מן הארץ כל ענן מקדר, להסיר את פני הלוות הלוט על כל העמים, ואת המסכה הנוטча על כל הגוים.